

Киця Марічка і татова чашка

Жила була кицька, і звали її Марічка. Жила вона з дуже добрими людьми: з мамою, татом і дівчинкою Катрусею. Давно-давно ці чудові люди взяли кицю з притулку маленьким кошениятком і подарували їй дім і затишок.

Марічка дуже любила пити водичку: зі своєї мисочки, з крану на кухні, з крану у ванній, але найдужче вона любила пити водичку з татової чашки. Сяде біля чашки, лапку намочить і облизує, знову намочить і знову облизує. Отак, лапкою, вона могла випити цілу чашку води. Тато жартував, що Марічка п'є ногами.

Але одного разу Марічка зачепила татову чашку — і вона розбилася на маленькі друзки. Татові стало дуже прикро, адже це була його улюблена чашка. Він навіть крикнув на Марічку і сказав, щоб вона пішла й купила йому таку саму.

Марічка вибачилася за розбиту чашку, але сказала, що не може купити нову, тому що вона кицька, а в кицьок грошей немає. У них навіть гаманців нема.

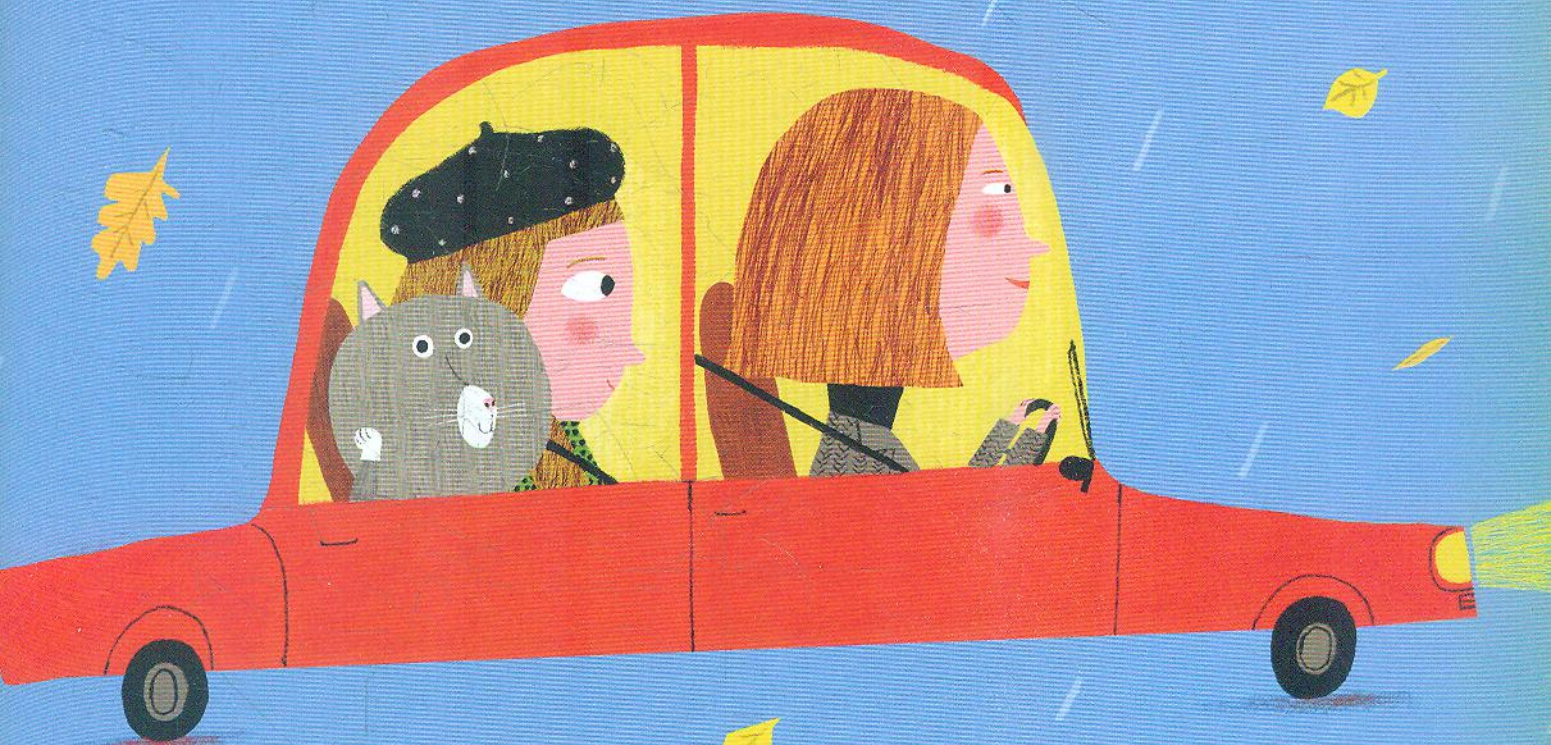

Катрусі стало шкода і тата, і кицю Марічку. І вона дещо придумала:

— А ходімо, люба Марічко, разом зі мною на урок ліплення, зробиш татові нову чашку! Своїми лапками! Збирайся, зараз мама нас відвезе, урок починається за пів години!

Марічка з радістю погодилась. Коли ще випаде така нагода — поліпити з глини? — подумала кицька, застрибуючи в машину.

На уроці киця Марічка зліпила татові дуже гарну чашку. Вчителька була здивована, що в кицьки так гарно вийшло з першого разу!

Марічка пішла з Катрусею і на наступний урок, і далі на наступний, і ходили вони разом на заняття цілий рік! У киці Марічки виходили надзвичайні чашки — фігурки жабок, котиків, грибів із глини. Її запрошували брати участь у різних конкурсах кераміки, а ближче до Різдва у киці Марічки навіть була своя виставка глиняних виробів. На її відкриття зібралось ціле місто: усі знайомі та незнайомі люди й коти.

Так киця Марічка стала славетною майстринею кераміки. Вона багато подорожувала зі своїми глиняними виробами, про неї писали в новинах, запрошували на інтерв'ю в телевізор і на радіо.

У тата тепер з'явилося багато чашок, красивенних, кольорових, зручних. А в ту, найпершу, киця Марічка разом з Катрусєю наливали водичку для вуличних котів, адже їм теж хочеться попити лапкою.

Хтозна, чи стала б киця Марічка такою знаною на весь світ майстринею, якби одного разу випадково не розбила татову чашку.

І ти не журись, коли щось пішло не так — можливо, згодом з цього вийде щось радісне і цікаве.

